

застане на прага на къщата и да затвори очи. Щеше да стане баща... Струваше му се като сън... Сега вече Калоян нямаше да смее да откаже на молбата му. Той можеше да бъде жесток към Ана, но не и към внука на покойния си брат...

Вратата безшумно се отвори и пред него застана майката на Ана. Тя се поклони дълбоко, чак до земята. Колкото и да се мъчеше да свикне с мисълта, че дъщеря ѝ някога ще бъде царица, бедната женица не можеше да се избави от някакво дълбоко чувство на боязливост и страхопочитание, всеки път щом видеше княза.

- Как е сега? - попита шапнешком Йоан.

- Слава Богу, всичко върви добре...

- Ватахът тук ли е?

- Не. Замина за Селви по работа. Все още е малко сърдит...

- Сега вече всичко ще се уреди. Още утре ще отида при царя... Ако ми откаже, ще се отрека от престола, ще взема Ана и ще заминем за някъде... Александър ще стане наследник... Това е решението ми.

Някакъв тих стон прекоси тишината. Йоан потръпна и се послуша. Понечи да тръгне към една отворена врата.

- Княже, недей... Тя не иска да бъдеш тук. Тя не знае, че сме те извикали... Може да се разтревожи... А краят вече наближава.

Отново тихият стон накара княза цял да изтръпне. Но този път той беше по-глух и по-зловещ. Трети, четвърти, пети път... После той се превърна в жално, отчаяно изплакване, после в остър вик, негодуващ, безумен...

Князът изтича на двора, залута се като несвестен. Уловил с две ръце главата си, мълвещ несвързани думи, молитви, заклинания. Струваше му се, че тая нощ никога няма да се свърши. Всеки миг приличаше на вечност...